

Sygn. akt II K 623/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Koziółek

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Stelmaszczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Z. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu : 23.03.2021r, 13.05.2021r, 24.08.2021r, 26.10.2021r, 30.11.2021r, 30.12.2021r, 11.01.2022r.

sprawy **A. W.** ur. (...) w O., s. M. i J. zd. N.

oskarżonego o to, że:

W dniu 30 września 2020 r. w miejscowości K. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez zniszczenie elementów ogrodzenia w postaci trzech paneli z siatki metalowej, pięciu słupków metalowych, pięciu paneli betonowych oraz pięciu betonowych kształtowników do słupków, co spowodowało straty w wysokości 962 zł na szkodę Z. B.,

tj. o czyn z art. 288 §1 kk

orzeka:

1. przy uznaniu, iż oskarżony **A. W.** dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 30 września 2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez zniszczenie elementów ogrodzenia w postaci dwóch paneli z siatki metalowej, trzech słupków metalowych, jednego panelu betonowego oraz trzech betonowych kształtowników do słupków, co spowodowało straty w wysokości 646,91 zł na szkodę Z. B. tj. czynu z art. 288 §1 kk i na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko niemu warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;
2. na podstawie 67 § 3 kk zasądza od oskarżonego **A. W.** na rzecz pokrzywdzonego **Z. B.** tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości kwotę 646,91 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych i 91/100);
3. zasądza od oskarżonego **A. W.** na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie w kwocie 1027,48 zł (jeden tysiąc dwadzieścia siedem złotych i 48/10) złotych oraz kwotę 100,00 zł. (sto złotych) tytułem opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 623/20	
----------------	---------------	-------------	--

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1.USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.</p>	<p>A. W.</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 wyroku</p> <p>W dniu 30 września 2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez zniszczenie ogrodzenia w postaci dwóch paneli z siatki metalowej, trzech słupków metalowych, jednego panelu betonowego oraz trzech betonowych</p>	

		kształtowników do słupków, co spowodowało straty w wysokości 646,91 zł na szkodę Z. B. tj. czynu z art. 288 §1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
A. W. w dniu 30 września 2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez zniszczenie ogrodzenia w postaci dwóch paneli z siatki metalowej, trzech słupków metalowych, jednego panelu betonowego oraz trzech betonowych kształtowników do słupków, co spowodowało straty w wysokości 646,91 zł na szkodę Z. B..	<ul style="list-style-type: none"> - opinie biegłego rzeczoznawcy Z. G., - zeznania świadków : M. S., S. W., R. S. (1), R. Z. - wyjaśnienia częściowe oskarżonego , - częściowe zeznania świadków: Z. B., M. N., J. N., R. W. - protokół oględzin miejsca wraz z notatką urzędową i dokumentacją fotograficzną, -odpis orzeczenia Sądu Rejonowego w O. w sprawie INs 656/15, wraz z informacją księgi wieczystej, kopia umowy (akt notarialny), mapa wraz ze szkicem - umowa o dzieło, - informacje o wartości uszkodzonych elementów wraz z dokumentacją zdjęciową 	<ul style="list-style-type: none"> k. 262-265, 288-291, k. 21-22, 230-231, 232-233, 245-248, 308-310 k. 30-31, 227-229, k. 2-3, 62-63, 18-19, 229-230, 233-234, 248-250 k.8-16, 1, 76, 123-126, 238, 120 k. 68-70,71-74,75, 79, 118-119 k.68-70 k.115-117, 	
1. A. W. nie był karany sądownie.	<ul style="list-style-type: none"> - informacja z K., - wywiad środowiskowy 	<ul style="list-style-type: none"> k. 53, 111, 255, 269, 313 k. 315 	

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	A. W.	Czyn przypisany oskarżonemu pkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. nie przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu	- częściowe wyjaśnienia oskarżonego	jak wyżej	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-2	<ul style="list-style-type: none"> - zeznania świadków : M. S., S. W., R. S. (1), R. Z. - wyjaśnienia częściowe oskarżonego , - częściowe zeznania świadków: Z. B., M. N., J. N., R. W. 	<p>Oskarżony w toku postępowania konsekwentnie nie przyznał się po popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, które jedynie w części zasługiwały na uwzględnienie, w pozostałym zakresie stanowiły przyjętą przez ww. linię obrony.</p> <p>Co istotne, w składanych przez siebie wyjaśnieniach</p>	

oskarżony nigdy nie kwestionował faktu zniszczenia w dniu 30.09.2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) elementów ogrodzenia należących do Z. B.. Poddawał w wątpliwość jedynie ilość i wartość zniszczonych części płotu oraz wysokość wynagrodzenia związanego z ponownym jego ustawieniem i wykonaniem prac przygotowawczych na gruncie. Potwierdził, że przejechał na miejsce zdarzenia samochodem, ale zaprzeczył, aby zniszczenia dokonał poprzez najeżdżanie pojazdem na ogrodzenie. Twierdził, że wysiadł z auta i trzymając rękami za poszczególne element płotu „położył” całość na ziemi. Opowiadał o sporach jakie od wielu lat prowadził z sąsiadem Z. B. oraz członkami swej rodziny tj. małżonkami N., którzy w każdym konflikcie stali po stronie pokrzywdzonego, a Z. B. wspierał M. i J. N. występując przeciwko oskarżonemu. Twierdził, że zaistniała w dniu 30.09.2020r. sytuacja stanowiła konsekwencję wydanego orzeczenia przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej sygn. akt I Ns 656/1, które stwierdzało, że A. i R. małżonkowie W. nabyli na własność z dniem 17.09.2004r. udział wynoszący 1/2 w

zabudowanej nieruchomości o nr. 632/1 położonej w K.. Oskarżony wyjaśnił, że orzeczenia tego nie chciał respektować Z. B., który wiedział, że każdemu z właścicieli lub współwłaścicieli nieruchomości o nr. 632/1 przysługiwała służebność gruntowa polegająca na prawie przejazdu i przechodu przez fragment gruntu należący do niego. Oskarżony podał, że Z. B. kategorycznie odmówił mu korzystania z przysługującego prawa jakie nabył w związku z wydanym orzeczeniem, nie chciał aby ten przejeżdżał przez jego grunt, dlatego postawił ogrodzenie bez jego zgody i wiedzy. Oskarżony twierdził, że Z. B. działał celowo i chciał w ten sposób mu dokuczyć. Zdawał sobie sprawę, że stawiając w tym miejscu ogrodzenie całkowicie uniemożliwi mu korzystanie z drogi gruntowej prowadzącej do działki o nr. 632/1 do ul. (...), która w związku z prowadzoną przez oskarżonego działalnością gospodarczą był dla niego bardzo istotny. Podał, że „plot stawiany przez B. nie utrudniał korzystania ze służebności gruntowej zapisane w akcie notarialnym, utrudniał wyjazd z drogi którą zrobiłem wzdłuż tej służebności gruntowej”. Dlatego zareagował tak

gwałtownie i zniszczył ogrodzenie sąsiada. Wyjaśnił także, że wiedział, iż elementy płotu stanowiły cudzą własność. Składając po raz pierwszy wyjaśnienia oskarżony podał, że płot został postawiony bezprawnie na jego gruncie, oraz, że był postawiony w sposób prowizoryczny jako próba prowokacji ze strony sąsiada z czym miał do czynienia niejednokrotnie. Z kolei na rozprawie twierdził dodatkowo, że płot który stawiał Z. B. w części posadowiony był na granicy dwóch nieruchomości zgodnie z linią graniczną, a w części niezgodnie z obowiązującą graniczną. Wskazał, że wzdłuż linii granicy posadził tuje odsuwając się od granicy o 40 cm w głąb swojej działki, a danego dnia B. stawiał ogrodzenie przy samych tujach. Oskarżony po okazaniu dokumentacji zdjęciowej sporządzonej na potrzeby postępowania zaprzeczył, aby dokonał tak dużych zniszczeń, ostatecznie uznał, że to Z. B. samodzielnie uszkodził część własnego ogrodzenia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, które składał w toku postępowania przygotowawczego. Nadto części wyjaśnień złożonych przez niego przed sądem, które potwierdzały jego

sprawstwo oraz okoliczności dotyczące prowadzonych sporów sąsiedzkich, wieloletniego konfliktu z małżonkami N., kwestii dotyczących rozstrzygnięć wydanych w toku postępowania cywilnego i powstałego na tym tle nowego sporu z sąsiadem. Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, iż to pokrzywdzony samodzielnie dokonał zniszczeń poszczególnych elementów ogrodzenia widocznych na zdjęciach. A także oświadczeniu, iż ogrodzenie stawiane przez sąsiada nie uwzględniało usytuowania linii granicznej oddzielającej obie nieruchomości, co było także powodem jego uszkodzenia. Zeznania funkcjonariusza policji S. W. przeczą słowom oskarżonego. Ww. przesłuchiwany w charakterze świadka zeznał między innymi, że na miejscu zdarzenia przeprowadzał czynności z udziałem oskarżonego, który jako powód zniszczenia ogrodzenia stawianego przez sąsiada budowanie ogrodzenia na drodze koniecznej prowadzącej do budynku mieszkalnego posadowionego na działce (...), co miało A. W. uniemożliwić korzystanie z drogi dojazdowej do posesji. Świadek zeznał, że w trakcie interwencji oskarżony

okazał plik dokumentów potwierdzających jego prawo do korzystania ze służebności gruntu należącej do pokrzywdzonego. W tym dokumenty geodezyjne i mapkę, pamiętał, że oskarżony mówił o „utrudnianiu przejazdu, a nie o wygradzeniu”. Świadek wielokrotnie uczestniczył w interwencjach z udziałem oskarżonego, dlatego stwierdził, że „gdyby chodziło o wygradzenie się w działkę pana W. to od progu by krzyczał, a mówił, że będzie miał problem z przejazdem”. Zeznał, że gdyby między stronami był spór graniczny, to od razu zostałyby przekierowane na drogę postępowania cywilnego, bo skoro nie wiadomo, gdzie jest granica to nie można przypisać komuś popełnienia czynu. Świadek był pewny, że w zaistniałej sytuacji nie chodziło o spór co do granicy, a utrudniania przejazdu lub dojazdu. Pamiętał także, że oskarżony od razy przyznał się do dokonania zniszczenia ogrodzenia, jasno wyjaśniając w jaki sposób je uszkodził. Nie starał się przerzucać odpowiedzialności na osoby trzecie. Świadek nie był w stanie jednak precyzyjnie wskazać jakie elementy płotu zostały zniszczone, wskazał, że widział uszkodzoną siatką, słupek, element betonowy.

Nie potrafił jednak podać dokładnej ilości zniszczonych fragmentów. Zeznał również, że oglądał samochód A. W., w celu ustalenia czy oskarżony najechał na płot czy też nie. Nie stwierdzono świeżych śladów uszkodzenia, ani śladów najeżdżania przez oskarżonego na fragmenty płotu.

Zeznania świadka potwierdza treść notatki urzędowej sporządzonej bezpośrednio po przybyciu funkcjonariuszy na interwencję, z której wynika, że zniszczenia ogrodzenia należącego do Z. B. dokonał celowo A. W., ponieważ sąsiad budował płot na drodze koniecznej prowadzącej do budynku mieszkalnego oskarżonego posadowionego na działce (...), co miało mu uniemożliwić korzystanie z drogi dojazdowej do posesji. Opisany był również sposób zniszczenia płotu i podjęte na miejscu czynności zmierzające do weryfikacji wypowiedzi stron.

Przesłuchiwany w charakterze świadka funkcjonariusz policji R. S. (2) przeprowadzał oględziny miejsca zdarzenia i sporządzał dokumentację zdjęciową. Świadek szczegółowo opowiedział o okolicznościach przebiegu zdarzenia zasłyszanych od stron oraz własnych

spostrzeżeniach dotyczących rodzaju i ilości zniszczonych elementów płotu. Dodatkowo odniósł się do okazanej mu dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach sprawy oraz treści protokołu oględzin, który samodzielnie sporządzał. Mówił również o słupkach granicznych, które znajdowały się wzdłuż linii zniszczonego ogrodzenia, wprost stwierdził, że płot który został uszkodzony był stawiany po granicy działek biorąc pod uwagę położenie punktów granicznych. W trakcie składanych zeznań świadek bardzo dokładnie tłumaczył w jaki sposób przeprowadzał czynności na miejscu zdarzenia, na co zwracał uwagę, co miało znaczenie dla danego postępowania.

Sąd uznał zeznania wskazanych powyżej świadków za wiarygodne. Ww. mówili spokojnie, jasno odpowiadali na zadawane pytania. Nie podejmowali prób przedstawiania stron w pozytywnym bądź negatywnym świetle. Przeciwnie relacjonowali wyłącznie okoliczności, których byli świadkami lub które zasłyszeli od stron. Co więcej, jako osoby postronne nie mieli powodu, aby podejmować próby konfabulacji. Ww. wykonywali wyłącznie

czynności służbowe, kiedy to ujawnili popełnienie przez oskarżonego przestępstwa, zaś podane przez niego okoliczności zdarzenia stanowiły odtwarzanie spostrzeżeń z rzeczywistego przebiegu zajścia. Z zeznaniami świadka w pełni korelował pozostały materiał dowodowy uznany przez Sąd za wiarygodny, w szczególności protokół oględzin miejsca wraz z notatką urzędową i dokumentacją fotograficzną, zdjęcia sporządzone przez oskarżonego, czy też zeznania naocznego świadka zdarzenia M. S.. Ww. zeznał między innymi, że został wynajęty przez Z. B. do wykonania prac gruntowych na jego działce polegających na wyrównaniu nawierzchni i przygotowaniu jej do postawienia płotu oraz ustawienia ogrodzenia. Podał, że razem z Z. B. po odszukaniu i oczyszczeniu miejsc, gdzie były posadowione słupki graniczne, przy pomocy żyłki wyznaczali linię wzdłuż, której miało zostać postawione ogrodzenie. Świadek opisał dokładnie czynności jakie w dniu zdarzenia wykonywał na gruncie, wskazywał na rodzaj materiału jakiego używał do postawienia płotu. Mówił także o zachowaniu oskarżonego, który agresywnie zareagował na fakt ustawienia fragmentu

ogrodzenia. Nie słuchał tłumaczeń Z. B., aby zaprzestał swoich działań i poczekał na przyjazd policji. M. S. był pewny, że zniszczenia części płotu dokonał oskarżony, który najpierw w niego uderzył samochodem, a później wysiadł z niego i wygiął go do ziemi. Ww. nie potrafił jednak precyzyjnie wskazać jakie elementy i w jakiej ilości zostały zniszczone. Świadek zeznał, że widział przebieg zdarzenia i słyszał kłótnie między A. W., a Z. B..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka złożonym w toku postępowania przygotowawczego oraz tej części zeznań złożonym przed Sądem, która ściśle korelowała z jego pierwotnymi twierdzeniami. W pozostałej części Sąd poddał w wątpliwość zeznania świadka, z uwagi na złożone przez niego oświadczenie, że jakiś czas po zdarzeniu przebywał w sypialni i z tego względu dużo rzeczy zapomniał.

Z zeznaniami ww. w pełni korelowały pierwsze zeznania Z. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego oraz część zeznań złożonych przed sądem. Dodatkowo Z. B. w trakcie składania przez siebie zeznań, mówił o służebności jaka obciąża jego nieruchomości na rzecz każdego właściciela

i współwłaściciela działki nr (...), zaprzeczył, aby wiedział o zmianie stanu prawnego nieruchomości nr 632/1. Podał, że próbował powstrzymać oskarżonego od zniszczenia posadowionego ogrodzenia, ale ten nie słuchał jego słów i nie chciał czekać na przyjazd policji, zachowywał się agresywnie „jak by był w furii”. Twierdził, że oskarżony chciał go rozjechać samochodem, jednak tej okoliczności nie potwierdził obecny na miejscu zdarzenia M. S.. Pokrzywdzony podawał także wartość oraz ilość jego zdaniem zniszczonych elementów ogrodzenia, która jednak nie znalazła potwierdzenia ani w zeznaniach pozostałych świadków, ani w sporządzonej na miejscu zdarzenia dokumentacji zdjęciowej. Świadek twierdził też, że oskarżony skakał po siatce, przerzucał słupki itp. co również nie znalazło potwierdzenia w materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Co więcej, pokrzywdzony wielokrotnie w trakcie postępowania sądowego zmieniał prezentowaną przez siebie wersję wydarzeń dotyczącą sporu granicznego jaki rzekomo miał się toczyć między nim a oskarżonym, na początku mówił, że sporu nie było, potem, że był i znowu, że

nie było. Ostatecznie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wskazał, że między stronami w dniu 30.09.2020r. nie toczyły się żadne sprawy sądowe i administracyjne dotyczące przebiegu granicy, żadna ze stron wobec drugiej nie zgłaszała również roszczeń z tym związanych.

Sąd z uwagi na pojawiające się w treści zeznań Z. B. rozbieżności oraz fakt istnienia między stronami wieloletniego konfliktu, poddał ww. zeznania dogłębnej analizie i stwierdził, że jedynie w części w jakiej korelującej z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny, zasługują na uznanie ich za prawdziwe. Sąd miał możliwość nie tylko osobiście wysłuchać pokrzywdzonego, ale także przyjrzeć się jego zachowaniu na sali sądowej. Świadek ewidentnie żywił antypatię do oskarżonego, nie potrafił powstrzymać się od negatywnych komentarzy pod jego adresem. Starał się za wszelką cenę przedstawić ww. w negatywnym świetle, wręcz nie stronił od przejawiania jego zachowanie. Jego działania ewidentnie miały na celu wywarcie na Sąd wpływu i ostatecznie doprowadzenie do skazania oskarżonego. Dlatego Sąd nie wziął pod uwagę tych twierdzeń pokrzywdzonego, które

nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodnym stanowiącym podstawę ustalenia stanu faktycznego. Z tych też względów Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy Z. G. celem ustalenia faktycznych wartości uszkodzonych elementów płotu i wysokości wynagrodzenia związanego z jego ustawieniem oraz wykonaniem prac przygotowawczych co do zniszczonej części ogrodzenia.

W podobny sposób Sąd odniósł się do zeznań świadków M. i J. N., który otwarcie okazywali negatywne nastawienie wobec A. W.. Oboje nie tylko nie kryli niechęci do ww., ale również od samego początku obarczali go odpowiedzialnością za zaistniałe zdarzenie. Ich zeznania cechowała tak silna tendencyjność, że jedynie w części zasługiwały na wiarę. Mianowicie z części w jakiej potwierdzili, że widzieli, iż w dniu 30.09.2020r.

pokrzywdzony wraz ze swym pomocnikiem stawia ogrodzenie wzdłuż linii granicznej. A także, że M. N. w rozmowie ze Z. B. wyraziła zgodę na jego posadowienie.

Sąd przesłuchał także żonę oskarżonego R. W., która nie była bezpośrednim

świadkiem zdarzenia. Ww. towarzyszyła jedynie mężowi na drugi dzień, który oglądał miejsce zdarzenia oraz uszkodzenia jakich się dopuścił i dokumentował wszystko robiąc zdjęcia. Świadek nie pamiętał ani rodzaju ani liczby uszkodzonych elementów płotu, była w stanie jedynie ogólnie podać, co zostało zniszczone. Przy czym starała się minimalizować straty wywołane zachowaniem męża. Świadek podała, że płot postawiony przez sąsiada utrudniał im wyjazd z posesji i potwierdziła, że to oskarżony dokonał jego zniszczenia.

Zeznania świadka zasługiwały na wiarę wyłącznie w części w jakim znajdowały potwierdzenie w materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Z uwagi na bliską więź łączącą oskarżonego i świadka Sąd nie mógł w oparciu o ww. zeznania między innymi dokonać ustaleń dotyczących rodzaju i liczby uszkodzonych fragmentów ogrodzenia.

W sprawie został także przesłuchany w charakterze świadka R. Z. współpracownik A. W., który również nie był naocznym świadkiem zdarzenia, ale posiadał wiedzę

na temat usytuowania ogrodzenia w dniu 30.09.2020r., uszkodzeń jakie spowodował oskarżony czy jego zachowania w późniejszym okresie czasu. Wprawdzie z uwagi na znaczny upływ czasu świadek nie był w stanie precyzyjnie podać rodzaju i ilości uszkodzonych części płotu, jednak potwierdził fakt zniszczenia co najmniej jednego słupka i jednej płyt betonowej. Nadto zeznał, że Z. B. w późniejszym okresie ponownie ustawiał elementy ogrodzenia, które on demontował razem z oskarżonym. Przy czym sposób rozbiórki płotu polegał na tym, że obaj mężczyźni przenosili z linii granicznej poszczególne elementy ogrodzenia układając je na działce pokrzywdzonego. Wszystko odbywało się spokojnie, bez niszczenia czy uszkodzania mienia pokrzywdzonego. Świadek potwierdził także, że obaj z oskarżonym wiedzieli do kogo należą przenoszone elementy, w tym te które początkowo zostały uszkodzone. Ww. potwierdził także, że fragment płotu postawiony w dniu 30.09.2020r. przez Z. B. utrudniał, a nawet uniemożliwiał A. W. wyjazd ze swej działki w stronę ul (...).

		<p>Sąd w znacznej części dał wiarę zeznaniom świadka, ponieważ pozostawały w zgodzie z pozostałym materiałem uznanym przez Sąd za wiarygodny. Jedynie co do części związanej z wielkością uszkodzeń Sąd uznał, że zeznania ww. nie zasługują na wiarę. Świadek nie pamiętał dokładnie wielkości szkody wywołanej zachowaniem oskarżonego. Nadto sam przyznał, że na drugi dzień nie przyglądał się dokładnie zniszczeniom, a jedynie „spojrzał”.</p>	
1	- opinie biegłego rzeczoznawcy Z. G.	<p>W niniejszej sprawie zostały również sporządzone opinie przez biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości Z. G..</p> <p>Sąd poddał dogłębnej analizie ww. opinie i nie dopatrył się w nich sprzeczności, niejasności, czy też braków, które świadczyłyby o ich niekompletności tj. aby nie czyniły one zadość wymogom art. 193 kpk bądź art. 201 kpk. Przeciwnie biegły w kategorię sposób odpowiedział na zasadnicze pytania, wyjaśniając jednocześnie racjonalnie czym kierował się formułując swe konkluzje. Pozyskane odpowiedzi pozwoliły Sądowi na powiązanie ich z pozostałym materiałem dowodowym</p>	

i w konsekwencji poczynienie stosownych ustaleń faktycznych niezbędnych w niniejszej sprawie. Konkluzje zawarte w ww. opiniach były jasne i poddawały wątpliwość wycenę zniszczonych elementów ogrodzenia oraz pracy związanej z ustawieniem płotu i wykonaniem prac przygotowawczych wskazaną przez oskarżonego oraz oskarżyciela posiłkowego. Biegły precyzyjnie wyliczył wartość każdego z elementu ogrodzenia wymienionego w akcie oskarżenia oraz wartość wynagrodzenia związanego z ustawieniem zniszczonej części płotu i wykonaniem prac przygotowawczych na gruncie. Zastosowane przez biegłego metody badawcze oraz źródła informacji z jakich pozyskiwał dane poddane koncygowaniu przez Sąd w pełni odpowiadały potrzebom danego postępowania oraz nie odbiegały w żaden sposób rozwiązań stosowanych w tego rodzaju sprawach. Natomiast wnioski końcowe uzyskane przy ich zastosowaniu w logiczny sposób wynikały z czynności przeprowadzonych przez biegłego, znajdowały także poparcie w dowodach zgromadzonych w sprawie. Dodatkowo transparentny przekaz informacji fachowych dla

danej dziedziny dokonany przez biegłego pozwolił Sądowi na weryfikację treści opinii i w konsekwencji uznanie trafności zaprezentowanych w nich konkluzji. Nie należy zapominać, że opinie zostały sporządzone po zapoznaniu się przez biegłego z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania. Zdaniem Sądu opinie sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania były zupełne (kompletne i dokładne) oraz bez wątplenia komunikatywne (zrozumiałe i jasne). Sporządzone zostały przez osobę posiadającą wymaganą, specjalistyczną wiedzę, a ich ustalenia i konkluzje były logiczne oraz zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej, w trakcie składania przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej strony miały możliwość zadawania pytań w celu weryfikacji pracy biegłego oraz wniosków końcowych zawartych w opinii pisemnej. Biegły nie tylko udzielił wyczerpujących odpowiedzi, ale również w fachowy sposób odniósł się do zgłaszanych przez strony zastrzeżeń, co dodatkowo utwierdziło Sąd w przekonaniu o trafności zawartych w opiniach konkluzji.

<p>1-2</p>	<ul style="list-style-type: none"> - protokół oględzin miejsca wraz z notatką urzędową i dokumentacją fotograficzną, -odpis orzeczenia Sądu Rejonowego w O. w sprawie INs 656/15, wraz z informacją księgi wieczystej, kopia umowy (akt notarialny), mapa wraz ze szkicem, - umowa o dzieło, - informacje o wartości uszkodzonych elementów wraz z dokumentacją zdjęciową, - informacja z K., - wywiad środowiskowy 	<p>Dokumenty w postaci : protokołu oględzin miejsca wraz z notatką urzędową i dokumentacją fotograficzną, odpis orzeczenia Sądu Rejonowego w O. w sprawie INs 656/15, wraz z informacją księgi wieczystej, kopia umowy (akt notarialny), mapa wraz ze szkicem, umowa o dzieło, informacje o wartości uszkodzonych elementów wraz z dokumentacją zdjęciową, stanowiły pozaosobowe źródło informacji, żadna ze stron nie miała zastrzeżeń co do danego materiału. Protokoły dokonanych czynności zostały sporządzone profesjonalnie, zgodnie z przewidzianą procedurą, przez osoby do tego uprawnione, zaś ich treść nie pozostawia wątpliwości co do prawidłowości dokonanych czynności i prawdziwości zawartych w nich informacji. Z tego względu Sąd uznał ww. dowody za wiarygodne i istotne dla ustalenia stanu faktycznego. Wymieniony materiał był jasne, nie budził zastrzeżeń Sądu, stanowił obiektywny materiał dowodowy, w oparciu o który został ustalony stan faktyczny w sprawie.</p> <p>Strony postępowania nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń do dokumentów typu</p>	
------------	---	--	--

		informacja z K., wywiad środowiskowy, nie podważały ich zapisów, dlatego ww. dokumenty stanowiły podstawę dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych w sprawie.	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	-wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej nie przyznania się przez ww. do winy	Twierdzeniom oskarżonego w tej części przeczył materiał dowodowy, który Sąd uznał za wiarygodny- szczegółowo w pkt 1.1 dowody będące podstawą ustalenia faktów.	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania	1	A. W.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Dokonana analiza materiału dowodowego oraz jego ocena pozwoliła Sądowi na przyjęcie następującej konkluzji, iż A. W. w dniu 30 września 2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia mienia poprzez zniszczenie ogrodzenia w postaci dwóch paneli z siatki metalowej, trzech słupków metalowych, jednego panelu betonowego oraz trzech betonowych kształtowników do słupków, co spowodowało straty w wysokości 646,91 zł na szkodę Z. B..			

Przeprowadzone postępowanie w sprawie bezsprzecznie wykazało, że oskarżony świadomie dokonał zniszczenia mienia należącego do Z. B.. Od samego początku ww. nie kwestionował w ogóle faktu dokonania zniszczenia cudzych elementów ogrodzenia, przyznał się do sprawstwa funkcjonariuszom policji przybyłym na miejsce zdarzenia. Poddawał w wątpliwość jedynie rodzaj, ilość i wartość uszkodzonych elementów oraz wartość pracy osoby trzeciej niezbędnej do odtworzenia fragmentu uszkodzonego ogrodzenia.

W toku postępowania Sąd ustalił jakie dokładnie elementy ogrodzenia zostały uszkodzone w skutek działania oskarżonego oraz jaka była ich wartość. Sąd posiłkował się przy tym, w szczególności dokumentacją zdjęciową sporządzoną przez funkcjonariuszy policji oraz samego oskarżonego, protokołem oględzin miejsca zdarzenia jak i zeznaniami świadków, i ustalił, że uszkodzeniu uległy dwa panele z siatki metalowej, trzy słupki metalowe, jeden panel betonowy oraz trzy betonowe kształtowniki do słupków. Nadto w celu dokonania wyceny faktycznej wartości uszkodzonych elementów

ogrodzenia oraz wartości pracy niezbędnej do odtworzenia zniszczonego fragmentu ogrodzenia i wykonania prac przygotowawczych na gruncie. Sąd dopuścił dowód z opinii pisemnej i ustnej biegłego rzeczoznawcy Z. G.. W oparciu o opinie sporządzone przez biegłego sądowego Sąd wycenił łączną wartość szkody wyrządzonej działaniem oskarżonego na kwotę 646,91 zł. tj. wartość uszkodzonych elementów ogrodzenia wyniosła 293,91 zł., zaś wartość prac wyniosła 353,00 zł.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że kryterium rozdzielającym odpowiedzialność za przestępstwo i za wykroczenie zniszczenia mienia jest wartość wyrządzonej szkody. Szkoda to w tym wypadku nic innego, jak różnica między wartością rzeczy przed i po zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu jej niezdatną do użytku.

Inaczej to samo ujmując, jest to koszt przywrócenia stanu sprzed popełnienia czynu zabronionego.

Za szkodę w rozumieniu art. 288 § 1 k.k. i art. 124 § 1 k.w. uznaje się przy tym rzeczywisty uszczerbek w majątku pokrzywdzonego, przy czym z orzecznictwa

Sądu Najwyższego wynika, że nie obejmuje on utraconych korzyści. (por. wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 czerwca 2013r. sygn. akt. V Ka 327/13). W konsekwencji **od wysokości szkody, a nie wartości uszkodzonej rzeczy zależy**, czy czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu, czy czynieniu cudzej rzeczy niezdatnej do użytku jest wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w. czy występkiem z art. 212 § 1 k.k. z 1969 r. (art. 288 § 1 k.k.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1998 r., sygn. akt III KKN 146/97). Z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 06.02.2018r. w sprawie sygn. akt II KK 317/17 Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie można zatem zgodzić się z konkluzją Sądów obu instancji, jakoby o wysokości szkody miała świadczyć wartość uszkodzonej rzeczy, w tym wypadku uszkodzonych drzwi. Jest oczywiste, że wartość rzeczy nie zawsze jest tożsama z wysokością szkody, którą wyrządza się na skutek jej uszkodzenia.”

Z tego względu Sąd orzekający w sprawie ustalił **wysokości szkody** na kwotę 646,91 zł i uwzględnił w jej wartości nie tylko wartość faktycznie uszkodzonych elementów ogrodzenia,

ale także wartości prac niezbędnych do odtworzenia zniszczonego fragmentu ogrodzenia i wykonania prac przygotowawczych na gruncie. W konsekwencji kwota 646,91 zł stanowiła całkowity **koszt przywrócenia stanu sprzed popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego.**

W orzecznictwie wskazuje się, że inny charakter ma zniszczenie, a inny uszkodzenie rzeczy, z którym to rozróżnieniem wiąże się inna (mniej lub bardziej) negatywna ocena społeczna. Zniszczenie to unicestwienie rzeczy lub istotne naruszenie jej substancji, które uniemożliwia wykorzystywanie jej zgodnie z posiadanymi pierwotnie właściwościami i przeznaczeniem.

Natomiast uszkodzenie to częściowe zniszczenie, spowodowanie powstania defektu (nawet niewielkiego), zepsucie itp. Stąd przypisując sprawcy odpowiedzialność z art. 124 k.w. lub art. 288 k.k., należy precyzyjnie ustalić, który typ czynu (jego odmianę) w rzeczywistości popełniono (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r. IV KK 145/17).

Elementy wskazane przez Sąd w wyroku zostały

zniszczone i nie nadawały się do ponownego użycia zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem.

W konsekwencji oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 288 §1 kk. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Ww. widząc, że sąsiad Z. B. w dniu 30 września 2020r. stawia płot na granicy działek, dokonał celowego zniszczenia poszczególnych elementów konstrukcji. A. W. był świadomy tego, że ogrodzenie nie stanowi jego własności, a należy do Z. B.. W efekcie zdawał sobie również sprawę, że poprzez swoje działanie uszkadza cudze mienie, działał przy tym celowo, z pełną premedytacją. Wiedział też, że działa bezprawnie, wbrew woli właściciela ogrodzenia, gdyż ten obecny na miejscu zdarzenia głośno artykułował swoje racje, starając się powstrzymać oskarżonego.

A. W. wiedział także, z uwagi na doświadczenie zdobyte podczas prowadzenia wieloletnich sporów sądowych z członkami rodziny i sąsiadami, że zamiast niszczyć cudzą własność winien wezwać policję celem przeprowadzenia interwencji. Wielokrotnie w przeszłości postępował właśnie w taki sposób w

sytuacjach, gdy nie zgadzał się z postępowaniem osób trzecich np. M. i J. N. czy Z. B.. Tym bardziej, że sąsiad danego dnia zdołał postawić jedynie niewielki fragment ogrodzenia (trzy elementy siatki), który z łatwością w obecności funkcjonariuszy można było rozebrać, co zresztą w późniejszym okresie w podobnych sytuacjach czynił oskarżony wraz ze swoim pomocnikiem. Składając wyjaśnienia po raz pierwszy oskarżony przyznał, że „plot był postawiony w sposób prowizoryczny jako próba prowokacji ze strony sąsiada z czym miał do czynienia niejednokrotnie”. A. W. nie panował jednak nad negatywnymi emocjami jakie wywołało w nim działanie sąsiada, który bez jego zgody i wbrew jego woli przystąpił do stawiania ogrodzenia. Dlatego zareagował niezwykle agresywnie, złapał za ogrodzenie i zaczął je przewracać, postępował w ten sposób do chwili, gdy wszystkie części plotu znajdowały się na ziemi. Działał w amoku, nie dając się powstrzymać osobom trzecim. Dopiero po „położeniu” ogrodzenia wsiadł w samochód i nie czekając na przyjazd policji, wezwanej w jego obecności przez poszkodowanego, oddalił się z miejsca zdarzenia.

Podstawową regułą prawa karnego jest zasada, iż granicą czynu jest zamiar. Analiza okoliczności sprawy, w tym zachowania oskarżonego, prowadzi do niepodważalnej konkluzji, iż A. W. w dniu 30 września 2020r. w miejscowości K. przy ul. (...) nie tylko chciał zniszczyć elementy ogrodzenia należące do Z. B., ale faktycznie zgodnie ze swą wolą dokonał ich zniszczenia. Elementy przedmiotowe czynu z art. 288 §1 kk mieściły się więc w świadomości oskarżonego i były objęte jego wolą.

W efekcie oskarżony swym zachowaniem wypełnił dyspozycję przepisu z art. 288 §1 kk i jednocześnie naruszył dobro prawnie chronione, jakim jest cudze mienie.

#	1.5. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.6. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			

<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>A. W.</p>	<p>1-2</p>	<p>1-2</p>	<p>Analizując niniejszą sprawę, Sąd doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego wystarczającym jest zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania, albowiem wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne.</p> <p>Katalog okoliczności wyznaczający stopień społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty, określony w art. 115 § 2 kk. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Ocena stopnia społecznej szkodliwości</p>

konkretnego zachowania powinna być oceną całościową uwzględniającą okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk.

Z kolei warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem probacyjnym, który Sąd może zastosować wobec sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat w sytuacji, gdy wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy. Sąd zważył, że wielkość szkody wyrządzonej przez oskarżonego nie była

duża. Ponadto jak wynika z ustaleń poczynionych w toku postępowania, oskarżony od wielu lat pozostawał w konflikcie z sąsiadem Z. B. oraz członkami swej rodziny tj. małżonkami N., którzy w każdym sporze stali po stronie pokrzywdzonego i odwrotnie Z. B. wspierał M. i J. N. w sporach prowadzonych z oskarżonym. Sądowi z urzędu wiadomo, że ww. wielokrotnie robili sobie na złość, oskarżali się o różne naganne zachowania, w miejscu ich zamieszkania notorycznie musiała interweniować policja, przy czym większość sytuacji spornych znajdowała swój finał w sądzie lub prokuraturze. Nadto zaistniała w dniu 30.09.2020r. sytuacja stanowiła konsekwencję wydanego wcześniej orzeczenia przez Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej sygn. akt I Ns 656/1, które uprawomocniło się w dniu 15.07.2020r. i stwierdzało, że A. i R. małżonkowie W. nabyli na własność z dniem 17.09.2004r. udział wynoszący $\frac{1}{2}$ w zabudowanej nieruchomości o nr. 632/1 położonej w K. objętej księgą wieczystą o numerze (...). Orzeczenia tego nie chciał respektować Z. B., ponieważ każdemu z właścicieli lub współwłaścicieli

nieruchomości o nr. 632/1 przysługiwała służebność gruntowa obciążająca jego nieruchomość, która polegała na prawie przejazdu i przechodu przez fragment należącej do niego działki. W toku postępowania ustalono, że Z. B. kategorycznie odmówił A. W. korzystania z przysługującego mu prawa jakie nabył w związku z wydanym orzeczeniem, nie chciał aby ten przejeżdżał przez jego grunt, dlatego zdecydował się na postawienie ogrodzenia. Pokrzywdzony działał ewidentnie na złość A. W., starając się uniemożliwić mu korzystanie z drogi gruntowej prowadzącej do działki o nr. 632/1. Co więcej, stawiając ogrodzenie próbował pozbawić go całkowicie możliwości korzystania z przejazdu prowadzącego do ul. (...), który w związku z prowadzoną przez oskarżonego działalnością gospodarczą był dla niego bardzo istotny. Jak przyznał A. W. płot stawiany przez pokrzywdzonego nie utrudniał mu korzystania ze służebności gruntowej zapisanej w akcie notarialnym, utrudniał wyjazd z drogi którą zrobił wzdłuż tej służebności gruntowej. Dlatego oskarżony zareagował tak gwałtownie, złapał za płot i przewrócił wszystkie postawione elementy na

ziemię niszcząc część z nich. Nie reagował na podejmowane przez pokrzywdzonego próby powstrzymania go oraz fakt wezwania na miejsce zdarzenia policji. Wszystkie powyższe okoliczności Sąd wziął pod uwagę podejmując decyzję o zastosowaniu instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Rozważając kwestię warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do oskarżonego nie sposób nie przeanalizować jego dotychczasowego stylu życia, uprzedniej niekaralności oraz zaprezentowanej w toku postępowania postawy. W realiach tej sprawy uzasadnione jest przypuszczenie, że oskarżony pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazuje na to postawa oskarżonego, który w toku postępowania swoim zachowaniem okazywał żal w związku z zaistniałą sytuacją będącą skutkiem jego zachowania. Zauważyć przy tym należy, że czyn zarzucany oskarżonemu, na tle jego drogi życiowej ma charakter incydentalny i wyjątkowy. Zważyć trzeba, że oskarżony nigdy nie miał problemów z przestrzeganiem porządku

prawnego, a inicjowane przez sąsiadów kolejne postępowania dotyczące spraw karnych czy wykroczeń były albo umarzone przez organy ścigania, albo ww. był uniewinniany przez sądy. W większości przypadków to jego przeciwnicy procesowi byli najczęściej skazywani np.: J. N..

Ponadto oskarżony w życiu kierował się zasadą, że żona i dzieci są najważniejsze. Kurator sporządzający wywiad środowiskowy ustalił, że ww. posiada bardzo dobre relację z najbliższymi tj. żoną i dziećmi, dba o rodzinę, pracuje na jej utrzymanie. Prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie nadużywa alkoholu, nie utrzymuje kontaktu ze środowiskiem przestępczym. Przeciwnie przez całe życie ciężko pracował, obecnie od dłuższego czasu prowadzi działalność gospodarczą, zatrudnia na stałe pracowników. Kurator w oparciu o poczynione ustalenia i własną obserwację stwierdził także, że oskarżony z całą pewnością nie jest osobą zdemoralizowaną. Powyższe pozwala na ocenę, że oskarżony akceptuje utrwalony porządek prawny i zasadniczo go przestrzega, poza incydemem jaki miał miejsce w dniu 30.09.2020r. Mając powyższe na uwadze,

Sąd sformułował wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną, oznaczając okres próby na jeden rok. Sąd przekonany jest, że oskarżony w tym okresie wdroży normy porządku prawnego do własnego postępowania. Okres próby ma na celu wychowawcze oddziaływanie na sprawcę, co w ocenie Sądu pozwala w sposób dostateczny na weryfikację postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Z tych względów Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne w stosunku do A. W., uznając, że mimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. W związku z tym, że oskarżony swoim zachowaniem spowodował straty w wysokości 646,91 zł na szkodę Z. B., zasadnym było zasądzenie od A. W. na rzecz pokrzywdzonego tytułem obowiązku naprawienia szkody w całości kwoty 646,91 zł.

Zdaniem Sądu sytuacja materialna oskarżonego umożliwia mu uiszczenie powyższej kwoty. W rozmowie z kuratorem oskarżony przyznał, że jego średni miesięczny dochód wynosi kilka tysięcy złotych.

<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>W sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego, albo jego winę. W momencie podejmowania przez oskarżonego działania przestępnego był on osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Biorąc pod uwagę wiek oskarżonego oraz doświadczenie życiowe jakie posiada, należy stwierdzić, że nie wykazał się on rozwagą i odpowiedzialnością w zaistniałej sytuacji. Dał się ponieść emocjom i dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu.</p>			

Obrońca w toku prowadzonego postępowania starał się wykazać, że między A. W., a Z. B. w dniu 30.09.2020r. istniał spór co do przebiegu granicy oddzielającej obie nieruchomości. Jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia samego oskarżonego w części uznanej przez Sąd za wiarygodne, przeczyły powyższej okoliczności. Nadto w toku postępowania bezspornie ustalono, że oskarżony dokonując zniszczenia poszczególnych elementów ogrodzenia sąsiada zdawał sobie sprawę z faktu, iż stanowi ono cudze mienie.

Po drugie obrońca starał się uzasadnić bezprawne zachowanie A. W., tym, iż oskarżony chciał przywrócić przysługujące mu posiadanie nieruchomości gruntowej, a co zatem idzie działał w granicach przysługującego mu prawa tj. art. 343 k.c. Sąd nie podzielił argumentacji obrońcy, albowiem z dokonanych w sprawie ustaleń jednoznacznie wynikało, że oskarżony dochodząc swego prawa nie musiał dopuszczać się zniszczenia cudzego mienia. Wystarczyło, aby poczekał na przyjazd policji wezwanej przez

pokrzywdzonego i w asyście funkcjonariuszy dokonał rozebrania fragmentu ogrodzenia bez jego uszkodzenia czy niszczenia, jak to czynił w późniejszym okresie czasu. Tym bardziej, że pokrzywdzony starał się powstrzymać oskarżonego, jednocześnie informował go o wezwaniu na miejsce policji, która przybyła w ciągu 25 minut (k.1). W konsekwencji przepisy kodeksu cywilnego na jakie powoływał się obrońca nie miały zastosowania w tym przypadku, podobnie jak przepis art. 343 k.c. regulujący obronę konieczną i dozwoloną samopomoc. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że obrona konieczna czy dozwolona samopomoc musi dotyczyć bezpośredniego zamachu i być natychmiastowa, jednak winna być dokonywana wyłącznie w celu przywrócenia naruszonego posiadania, a nie z chęci wzięcia odwetu na stronie przeciwnej, wyładowania na niej negatywnych emocji, czy spowodowanie po jej stronie szkody. Działanie z innych pobudek czy w innym celu niż przewidzianym w art. 343 k. nie może korzystać z ochrony prawnej.

W tych okolicznościach działanie oskarżonego

<p>należy uznać za bezprawne i pociągające za sobą odpowiedzialność przewidzianą w art. 288§1 kk.</p> <p>Reasumując, w powyższych względów brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonego, o co wnosił jego obrońca.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 627 k.p.k. kierując się zasadą, iż sprawca winien ponieść koszty postępowania sądowego. Z tego względu Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 1027,48 zł tytułem kosztów postępowania oraz kwotę 100,00 zł. tytułem opłaty sądowej. Na łączną kwotę ogółem 1127,48 złotych złożyły się następujące sumy: 100,00 złotych tytułem opłaty (art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 – tekst jednolity z późn. zm.), 40,00 złotych tytułem ryczałtów za doręczenia (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania</p>	

wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. z 2013 roku, poz. 663 – tekst jednolity), 30,00 złotych (zgodnie z § 3 ust 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego – Dz. U. z 2014 roku, poz. 861), 876,20 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii przez biegłego w sprawie oraz 81,28 zł tytułem należności związanej z wynagrodzeniem kuratora sądowego.

1.Podpis